

Búzás Huba

A keszthelyi mauzóleumnál

*Oh, a szárnyas idő hirtelen elrepül,
S minden míve tűnő szárnya körül lebeg!
(Berzsenyi Dániel)*

ki áll az ónixfényű parkban itt azóta, ormótlan fák alatt, ki ő?
a szárnyas idő hérosa vigyázza az ősi helikont...
lombok mögül tán tűnő szárnyai lebegnek, fölöttünk árnya átsuhan:
magányossága régi-röptű óda, s a dal főnix-madár,

vak egyedülvalóságunk grottái odva, hol minden míve újra kél...
ki ő, ki óv, ki metrumán melenget, gordonka hang... a szél?
tusakszik torkonfojtó fenefátumokkal, ilyenkor maga a vén vihar
e mauzóleum hangboltozatján – a visszfény, mely cikáz:

ősrítmusok robusztus hellászi kovácsa korunk üllőin verdesi
szikár magyar szavak komor zenéit, szikrái csillagok:
– cseng-bonganak – gigászi villózó galaxis... gyerekségem kő-istene
az alkonyégbolt hegyzug homlokában – vezess, utat mutass!

Barát volt

átlép minden határt,
lepénzelte a párt?
ki fia-borja,
orrát fönn hordja
és rád taposva árt...

ez már a sokadik,
és tűrjem holtomig?
zsarnok, elég a...!
vagy ivadéka?
mindent le hazudik,

cincog - napot, eget...
hitvány egér lehet?
eh, rá se rántok,
tán elefántok
fingjából született

Aureóla anyám fölött

a nagy találkozást nem foghatod föl ésszel,
ki ő, miféle fény dereng feje fölött,
mikor - dicsfény? -anyád szemébe nézel
és szádba ad egy hajnalpír-csöcsöt,
s te gagyarászod: köszönöm

az élet nedveit... utóbb, hogy örködött
lépéseden... e percek – óh, öröm! –
szentebbek, mint a pásztorórák...
de mit mondasz, ha elköszön,
az istenek, hogy óvják?

ha majd egyetlen pillanattá - fényfehér -
zsugorodik ez örökkévalóság
s a mindenséggé tágult csöppnyi tér,
mint nagy folyó mentén a holtág,
számodra akkor véget ér...

Diszkusszió (2018, olajtempera, vászon, 110×145 cm)